

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar nr 21, 2011

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

SAMARBETE KRING BOK- OCH FILMRECENSIONER

Det var ingen som kände för att delta i ett samarbete kring bok- och filmrecensioner, efter att jag ställt frågan i det förra informationsutskicket. Så där får jag fortsätta som tidigare. Vilket naturligtvis inte hindrar att intresserade fortfarande kan höra av sig och hoppa på tåget. Vi tar naturligtvis upp idén igen, om det visar sig finnas ett intresse.

Tar också gärna emot synpunkter på hur sådana recensioner ska vara utformade för att ge bästa möjliga information. Har funderat på att göra någon sorts mall, så att all väsentlig information presenteras på likvärdigt sätt. Inbillar mig att det då borde vara lättare att jämföra och värdera olika böcker. Men det går ändå inte att komma ifrån att det trots allt bara blir min uppfattning som kommer fram, om ingen annan kommer med sina uppfattningar. Vad jag tycker behöver ju inte vara detsamma som vad någon annan tycker. Därför hade det varit bra om vi hade kunnat få lite olika synpunkter.

SVAREN PÅ FÖRRA OMGÅNGENS FRÅGOR (frågeomgång 18)

Först med rätt svar den här gången blev återigen Eva-Britt Karlsson från Uppsala. Grattis Eva-Britt! Hennes svar, som var alldeles rätt, såg ut så här:

1. Vem var den första indian som blev chef för Indianbyrån (Commissioner of Indian Affairs) och vilket år tillträdde han tjänsten ?

Svar: Ely S (Samuel) Parker tillträdde sin tjänst 21 april 1869. Han var Seneca och hette egentligen Hasanoanda, senare känd som Donehogawa. En välutbildad person, advokat, ingenjör och diplomat. Deltog i Inbördeskriget, där han var adjutant till general U. S. Grant, som sedan som president utsåg honom till chef för BIA (som då hette Office of Indian Affairs och döptes om till Bureau of Indian Affairs (BIA), år 1947).

2. Vilket år började cherokeeindianerna att ge ut sin egen tidning "Cherokee Phoenix" ?

Svar: Tidningen utgavs första gången i februari 1828 och var den första tidningen för/av indianer. Gavs först ut på engelska senare även på Cherokeeernas eget språk.

3. Den kände Lakota-ledaren Spotted Tail blev mördad. Vem var det som mördade honom och när inträffade det ?

Svar: Spotted Tail (Sinte Gleska) mördades av Crow Dog den 5 augusti 1881. Crow Dog (Sunka Kangi) blev åtalad, dömdes till döden. Men senare togs fallet upp igen och då frikändes han. Han levde fram till 1910.

4. Kapten John Smith tillfångatogs av hövdingen Powhatan och var på väg att avrättas när han, enligt sin egen utsaga, räddades av hövdingens dotter, Pocahontas. Vilket år hände det här ? (Frågan avser den första gången Pocahontas påstås ha räddat Smith).

Svar: Troligen var det 1607. Men jag hittar olika årtal i olika böcker och artiklar. Ingen vet om det faktiskt hände eller om det är en historia han berättade för att imponera på

drottningen av England och göra Pocahontas mer intressant, när hon ska "förevisas" vid hovet.

Kanske kan det vara på sin plats med ytterligare en liten kommentar till den här frågan. Det är precis som Eva-Britt säger, att vi vet egentligen inte om det här hände på det sätt som det har berättats. Det har ju nästan blivit till lite av en legend. Vi vet dock att Smith blev tillfångatagen i december 1607. Men om han hölls fånge en längre tid, eller om hans öde avgjordes omedelbart, det vet vi inte med säkerhet. Det här kan naturligtvis innebära att tiden rann iväg, så att vi egentligen hade kommit in i 1608, innan han blev fri. Och huruvida den friheten ordnades av Pocahontas, eller av någon annan faktor, det vet vi inte heller med säkerhet. Men så här är det med historia ibland. BTh.

5. I ett fredsavtal, som kallats "Treaty of Fort Wilkinson", avträdde creekindianerna land till de vita. När slöts det här avtalet?

Svar: Den 16 juni 1802 slöts detta avtal, som är ett avtal för att etablera gränserna mellan USA och Creek Nations (Muscogee).

NYA FRÅGOR (frågeomgång 19)

Den här omgångens frågor handlar helt om avgörande krigshändelser i det kulturområde som vi benämner "Nordöstern", alltså det område som vi ska besöka under vår kommande medlemsresa i augusti 2012.

1. Det första stora indiankriget i New England varade mellan 1637 - 1638. Vilken indianstam var det som var inblandad ?
2. När inträffade det så kallade "King Philips War" ?
3. De krigshändelser som i Amerika kallats "The French and Indian War" avslutades med ett fredsavtal. Var och när undertecknades det avtalet ?
4. Mellan vilka år utspelade sig "Pontiac's War" ?
5. När och var dödades shawneeledaren Tecumseh ?

Åter igen hittar ni alla svaren i tabellen över indiankrigshändelser på vår hemsida om ni vill.

KOMMER NI IHÅG...

Under den här rubriken har jag tänkt att alla som har varit med på våra resor genom åren skulle delge alla andra sina egna minnen.

Jag kan väl börja själv, så att ni ser ungefär hur jag menar. Sedan hoppas jag att ni alla vill vara flitiga och komma med era egna minnen. Vill ni vara anonyma så går det givet bra. Då skriver vi bara "deltagare i resa xxx".

Det som kom för mig, när den här idén kom upp, var en händelse som inträffade 1994, under vår allra första medlemsresa. För er som var med då, kommer ni ihåg det här?

Vi befann oss i Rapid City och hade varit på pow-wow i Civic Center kvällen innan. Där hade vi stött på Elroy Cross, eller Has White Faced Horse, som han då hette,

och blivit hembjudna till honom dagen därpå. Eftersom det i vårt program ändå var meningen att vi skulle åka upp till Bad Lands, så passade det bra att också ta en sväng ut till Wanblee, på reservatet, där han bodde. Men redan på väg ut i Bad Lands hade åskmolnen tornat upp sig och det såg alltmer hotfullt ut. Efter en snabb lunch med hamburgare och fry-bread på det primitiva Wooden Knife Café, styrde vi så kosan bort mot Wanblee. Åskfronten hade då verkligen vuxit till sig och några började tveka. Skulle vi verkligen ge oss av ut där på slätten? Men karavanen drog iväg. Snart hade bilarna (vi åkte i sju bilar på den här resan) börjat komma ifrån varandra. Kanske var alla så upptagna av det magnifika skådespelet över Bad Lands. Blixtar som korsade varandra och brakade ner i backen praktiskt taget varje sekund. Blixtar som fullkomligt lyste upp de helt blåsvarta skyarna. Till en början var det fascinerande. Men efter hand började nog de flesta undra om det här var så klokt. Skulle vi verkligen fortsätta rak emot den där eldväggen? Och var fanns de andra bilarna. Plötsligt hade karavanen splittrats.

När sedan "KILI RADIO, The Voice of the Lakota Nation", avbröt sina sändningar och en upphetsad röst skrek ut varningarna i bilradion - "*Tornado warning! Tornado warning! Stay in your cars! If you are out, lay down in a ditch! Tornado warning in Wanblee District!*" och när vattendroppar stora som badkar började hamra på taket, ja då var det inte mycket att välja på. In till väggkanten. Det gick ändå inte att se något framför sig. Inga vindrutetorkare i världen hade hunnit med. Ett par andra bilar hade också stannat och där var den... själva tornadon, virvelvinden... Man såg tydligt spiralen som sög upp jord och damm från marken mot molnen. Man såg hur den svajade och sakta drog sig österut. Vi var inte alls långt ifrån den. Efter en kort överläggning med de andra, beslutades att vi skulle åka tillbaka till Wooden Knife Café. Sagt och gjort, vi vände om och efter en stund svängde ett par tre bilar in på grusplanen och vi sprang alla, hukande under de tunga regndropparna, in genom cafédörren. Det var i sista momangen. Utanför brakade så ett fullständigt skyfall loss. Smattret på taket var så intensivt att det till och med nästan dränkte det nu så gott som konstanta åskmullret. Men nu var vi i alla fall i säkerhet! Eller... var vi det??? När man såg sig omkring började man ju undra. Hur såg det ut här egentligen? Det var ju bara masonitväggar!!! Skulle den där tromben komma den här vägen, så skulle vi ju alla flyga all världens väg! Här fanns förbaskat mig ingen trygghet! Så det var bara att beställa ett frybread och hoppas på det bästa... Vi hann att få vårt frybread och vårt kaffe i alla fall innan strömmen försvann, men sedan var det bara att vänta. Personalen verkade dock inte speciellt skräddade. Antagligen var de vana.

Lika fort som det kommit, lika fort försvann ovädret igen... och vi var fortfarande vid liv. Efteråt går det att skratta åt det. Men nu vet vi vilka krafter naturen besitter. Är det så underligt om indianerna fruktade "The Thunderbird" och offrade till honom för att slippa drabbas av hans vrede?

Säkert är det många som har sådana här minnen från sina resor. Och tänk nu inte bara, "att det är ingen som tycker, att det här jag har att berätta är något..."

Det är det visst! Det är ju ingen annan än ni själva som har upplevt det! Så sätt igång och skriv nu.

Och, när jag tänker efter, det behöver det ju inte bara vara minnen från våra medlemsresor. Det är naturligtvis många som har rest på egen hand och som har råkat ut för spännande eller dråpliga situationer. Låt oss höra vad ni har upplevt! Men i första hand naturligtvis från resor i USA och indianland.

En annan vinkling kan ju vara, att ni som eventuellt själva var med om just den situation som beskrivs, kanske har egna upplevelser av samma händelse och kan komplettera den i nästa utskick med er uppfattning, av hur ni upplevde det. Inte heller behöver det vara någon dramatisk, eller dråplig situation. Det kan ju vara ett spännande möte med någon. Kanske en kändis, kanske en annan spännande person, eller kanske bara rätt och slätt en intressant händelse.

SANTA FE INDIAN MARKET

8/31/2011 10:17:00 AM

Rae Owen
NHO Reporter

Does the Santa Fe Indian Market inspire you?

Two weekends ago the Santa Fe Indian Market celebrated it's 90th year, and this milestone got me thinking about what exactly the market stands for these days.

No one can deny the fact that the Santa Fe Market is one of the biggest draws for those interested in Indian art, and is where many artist make the most money. I have always looked at Indian Market a little differently than most

because I grew up around it, with a father who was heavily involved in the production of the show.

Over the years I have watched in dismay as Indian Market has made the experience less enjoyable for its artists. The mission statement for the Market is this, "Bringing Native arts to the world by inspiring artistic excellence, fostering education, and creating meaningful partnerships." But does the Market really live up to those standards?

Yes, it brings Native arts to the world, and I cannot deny that it is a fantastic opportunity for artists to display their work, get loyal customers, and make a living. But... does it inspire artists anymore. And that is my question to you. With booth fees always on the rise, new rules that pop up making it more and more difficult for you and your family to participate in the show, and a seeming lack of respect for all that you do. Does the Santa Fe Indian Market still inspire you?

I have been to many Santa Fe Indian Markets and am always impressed and astounded at the artwork and the coming together of artists to show the world just how amazing and unique they are. There is no doubt that the Market is a great vessel for teaching and giving artists and opportunity to showcase their work. But every time I am there I cant help but wonder is this really for the artists, or the money?

ÄNNU ETT FILMPROJEKT ATT HÅLLA ÖGONEN PÅ

En film om Sacajawea är på gång att framställas. Något att hålla ögonen på framöver. Här är adressen till deras hemsida, som ger lite mera information.
<http://www.windcatcherthemovie.com/>

PÅ HEMSIDAN

Det sker inga stora omvälvande saker på hemsidan. Men så gott som varje dag händer det ändå något på någon eller några flikar. En sådan flik är den som heter "indiankrig". Ett något missvisande fliknamn kanske. Bakom den döljer sig en Excel-fil som innehåller uppgifter om historiska händelser i Westernns historia. Det är alltså inte enbart indiankrigshändelser, utan där hittar ni beskrivningar av alla möjliga händelser i den amerikanska Westernns historia. På amerikanska kallas en sådan här tabell "timeline", men jag hittade inget bra svenskt begrepp, som samtidigt var kort nog för att rymmas i flikens namnruta. (Ordet finns inte ens med i svenska ordböcker och jag tyckte inte ordet "tidslinje" var så skojigt). Alltnog här finner ni i mycket koncentrerad form uppgifter om alla tänkbara händelser, uppställda i tidskronologisk ordning. Förutom en mycket kortfattad beskrivning av händelsen finns i många fall också en länk, där ni kan hitta mera information. I de flesta fall är det länkar till Internet, men i några fall också till egenhändigt hopknåpade texter, vilka jag hoppas ska bli flera med tiden. Där finns också i de flesta fall en referens som visar var jag har hämtat uppgiften. Det här är en sida där det nästan varje dag har hänt något nytt. Till dagens datum finns här uppgifter om inte mindre än 790 olika händelser! Tyvärr har jag inte orkat översätta alla texter, så ganska många är fortfarande på engelska. Men jag hoppas att det går bra ändå. Jag har hittills prioriterat att införa nya händelser, snarare än att kontrollera och översätta de som redan blivit införda.

I den takt jag för in nya uppgifter hinner jag alltså inte med att göra alltför omfattande kontroller, så jag skulle vara tacksam, om ni uppmärksammar mig på om ni hittar något som är fel. Ni får gärna också tipsa mig om händelser som ni tycker saknas och som borde vara med. Det här sagt väl medveten om att tabellen fortfarande är under utveckling och långt ifrån är att betrakta som färdig.

En annan sak som har kommit till helt nyligen på hemsidan och som ni helt enkelt måste titta på är Cathy Smiths hemsida. Gå till fliken "Länkar" och rulla sedan ner till huvudrubriken "Affärer med indianhantverk". Där hittar ni en länk till "Cathy A Smith". Klicka där och njut av allt vad en riktig konstnär kan åstadkomma. Kathy, som vi träffade en gång i Jackson Hole (vill jag minnas att det var), är kanske mest känd för alla dräkter och andra props hon har skapat till ett antal storfiler som Dansar Med Vargar, Son of the Morning Star, Geronimo, Missing, Comanche

"Hmm, your luggage seems to have been booked through to India."

Moon, med flera.

Living or Surviving on Native American Reservations

By Duane Champagne October 8, 2011

Associated Press/Morry Gash

A dog stands guard outside mobile homes on the outskirts of the town of Red Lake, Minnesota in the Red Lake Indian Reservation on Wednesday, March 23, 2005. The Red Lake Band of Chippewa have been here for more than a century.

A concerned Northwestern tribal member sent me an e-mail some months ago. She suggested that people in her community were mostly trying to survive, but were not living as individuals or as a community. She asked how is it possible to move beyond survival mode and create communities where people are living or flourishing. By living, she probably meant having the time and energy to realize the central values of culture, community, and individual life.

Immediately it is possible to think of many reasons why tribal members are often focused on [economic survival](#). The high [unemployment rate](#) on many reservations does not provide a stable economic base. Most reservation people either work at low paying jobs or receive some government assistance. Since a significant portion of tribal members are supported by government resources, they often have time, but few funds.

The Canadian reserve system provides an interesting comparison. Canada is a much more socialist country than the United States, and the Canadian reserves are modeled after the British work house. Unemployed people were fed and housed in the work house, and were trained to find employment. The administration of the work house greatly constrained the individual freedoms of the participants.

Typical of Native American homes on the Pine Ridge Reservation in southwest South Dakota on February 28, 1956, is this log cabin with the tent alongside it. At the time, the cabin belonged to Grandma Dirt Kettle, who was more than 100 years old. It is in better condition than many cabins, with a tarpaper roof instead of a dirt roof, and it had two rooms. Relatives of Grandma Dirt Kettle lived in the tent. The aged woman refused to have her picture taken. She remembers the Custer battle of the Little Bighorn in 1876 and the Massacre at Wounded Knee in 1890. Wrecks of cars like the one on the right are seen frequently on the reservation. There is no public transportation. The Sioux, who live here, with meager resources out of which to make a living, are among the problems facing those trying to help the Indians to help themselves. (AP Photo)

The Canadian reserve system, like the United States reservation system, were designed as temporary places of transition to work and life in mainstream society. Most reservations are small and without enough resources to support tribal communities, and often became places of dependency, marginalization and poverty.

The Canadian reserves provide a cradle to grave support system for tribal communities, but one where most economic and political actions were controlled by the Indian service administration. Sometimes reservations are called total institutions, like prisons or mental institutions, where extensive external control resulted in limited choices for tribal members. Like inmates in other total institutions, many tribal members find reservation life economically and politically challenging.

Since the 1960s, some reservation administration has changed for the better, but many reservations remain subject to substantial external control. Most contemporary Canadian reserves remain subjects of considerable external economic and political control. Many U.S. reservations continue to experience considerable economic, political and legal dependency on federal administration and resources.

The reservation system has created considerable distress among tribal members, which is seen in intergenerational trauma, excessive addictions, poor health, few economic opportunities, and [family violence](#). Perhaps the people who are surviving within reservation communities are doing fairly well. However, the tribal member's point is well taken. Many contemporary tribal people and communities are not in a position to fully realize their community values and individual goals. Should indigenous peoples settle for less? The reader says no, she says she wants her community to live, not just survive the holocaust of reservation conditions. How can we do that?

The vision around the world is that [indigenous peoples](#) seek greater cultural, political, and economic autonomy. The total institutional model of reservation management has been

challenged by most tribal communities in the United States. Since 1980, U.S. government policies, legal decisions, and economic support has declined in real terms, despite emphasis on [self-determination](#) policy. Perhaps the most significant change has been the broader and greater understanding of indigenous identity, community, legal, and human rights.

Indigenous communities have become more politically self-aware, and have mobilized to realize their political and human rights at national and international levels. Nation states, however, continue to be willing to provide human and civil rights within national jurisdictions, but seem to have little knowledge or willingness to engage indigenous communities and indigenous rights. National governments should be helpful materially and politically, but indigenous peoples cannot look there for full realization of their communities and values.

Indigenous communities are their own strongest asset. Ultimately, indigenous peoples must look inward to themselves for leaders, institutions, innovation, and community consensus for taking on the task of developing healthy, sustainable, culturally grounded indigenous communities that will be satisfying and sustainable into the indefinite future.

FRÅGAN OM SOLDANSEN ÄNNU EN GÅNG

I det informationsutskick som gick ut den 16 september (nr 19) tog jag upp frågan om Soldansens uppkomst och varför det var så olika mellan vissa stammar. Jag efterlyste där medlemskapets inställning och egna teorier till frågeställningarna. Ett förslag var till och med att samla en mindre grupp medlemmar, som kunde vara intresserade av att sitta ner och diskutera de här frågorna. Jag har endast fått två svar på det här uppropet. I ett fall från en medlem som inte tyckte sig ha tillräckliga kunskaper för att kunna delta. Det känns lite tråkigt om någon känner så. I vår grupp är bara någon eller några verkliga "experter" på det här ämnet. Alla vi andra är bara glada amatörer som tycker det här är skojigt. Och det är i den andan ett sådant möte skulle hållas. Det kan ju vara lika intressant att bara sitta med och höra på de synpunkter som kommer upp, lyssna på de föredrag som skulle kunna hållas och kanske få egna impulser att poppa upp. Impulser som kunde väcka ett sug efter att själv försöka ta reda på mera. Det är i det ljuset det här förslaget ska ses. Av Christer Lindberg har jag fått löften om att lokal skulle kunna ställas till förfogande och utan att mera i detalj beskriva var, när och hur det skulle gå till, så vill jag ändå upprepa frågan om det finns några som skulle vilja vara med på en sådan här sittning, antingen i Lund eller i Helsingborg, eller på någon annan plats, om det finns några sådana förslag. Hör nu av er. Ni lämnar inga bindande löften.

VI HAR BLIVIT FLERA

Glädjande nog har vi fått ytterligare en medlem. Det är Dan Jibéus, i Uppsala, som vi nu hälsar välkommet i gängen. Därmed är vi 182 medlemmar.

KARL-ERIK LARSSON, STOCKHOLM, AVLIDEN

Men så var vi bara någon vecka senare återigen endast 181 medlemmar, då vi fått bud om att en av våra allra äldsta medlemmar, Karl-Erik Larsson, i Stockholm, gått ur tiden. Karl-Erik har varit en långvarig och trogen medlem och har under hela tiden månat mycket om INDIANKLUBBEN. Inte minst på den tiden då han var aktiv på Etnografiska Museet och såg till att vi alltid var välkomna med våra medlemsträffar

där utan kostnad. Karl-Erik har också alltid varit aktiv med information till redaktionen om pågående och kommande aktiviteter, såväl på museet som ute i den allmänna kulturvärlden. Han kommer att vara saknad av många. Vi har genom Karl-Eriks bortgång mist en engagerad och trogen medlem. Och undertecknad har mist en verklig vän.

Bästa hälsningar
Bertil Thörn